

proto v tomto směru žalobu zamítl, takže z výroku rozsudku zůstala jen pravoplatná část, že se manželství stran rozvádí výhradně z viny žalobkyně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Není správná výtká dovolání, že odvolací soud pochybil, zamítnuv žalobu dovolatelky o rozvod pro nedostatek důvodů, přesto však povoliv rozvod z její výhradné viny, k pouhé žádosti žalovaného, kterou se připojil k žalobě. Dovolatelka přehlíží ustanovení § 2 nař. min. sprav. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák., že se žádosti o rozvod podanou bez souhlasu druhého manžela jest naložiti jako se žalobou, a ustanovení § 6, že při ústním jednání smí se jednati jen o tom důvodu rozvodu, který strany v žalobě neb v žádosti uplatňovaly, a že v rozsudku, jenž žádosti (žalobě) vyhovuje, vždy má býti rozhodnuto, zda ta neb ona strana zavinila rozvod, či žádná z nich (§ 12 dvorského dekretu z 23. srpna 1819 čís. 1595 sb. z. s.).

Čís. 13396.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Nepřípustným jest tajný zmocněnec společníků, nezapsaných v seznamu společníků, jenž by měl na venek táž práva a tytéž povinnosti, jako by byl společníkem.

(Rozh. ze dne 27. března 1934, R I 190/34.)

Rejstříkový soud nevzal na vědomí opověď společnosti s r. o., že společník Ervín H. nebyl společníkem společnosti, nýbrž jen tajným plnomocníkem pravých společnic Heleny H-ové a Lilli M-ové, jak prohlásil v předložené smlouvě ve formě notářského spisu ze dne 15. července 1929 a uložil jednateři společnosti, by v knize podílů podle § 26 zák. o společnostech s r. o. vedl Ervína H-a jako společníka se závodním podílem odpovídajícím kmenovému vkladu, jehož nabytí vykázáno smlouvami ve formě notářských spisů zřízenými (§ 76 cit. zák.), dokud nebude prokázáno, že Ervín H. svůj podíl v téže formě za podmínek § 5 smlouvy společenské postoupil jiné osobě. Důvody: Smlouva zřízená notářským spisem ze dne 15. července 1929, jež ostatně uzavřena jen s Helenou H-ovou, nikoli s Lilli M-ovou, není dostatečným dokladem o nabytí závodních podílů těchto dvou pravých společnic. Především není ani tvrzeno, ani prokázáno, jak tyto dvě, prý pravé společnice podílů nabyly. Ze spisů rekursnímu soudu svého času krajským soudem v M. zaslaných není nabytí patrné a nebylo by tedy prokázáno, ani kdyby rejstříkový soud považoval tvrzenou tajnou plnou moc za přípustnou, že byly ke zmocnění oprávněny, neboť by současně muselo býti prokázáno právní jednání v zákonné formě uzavřené, jímž Helena H-ová a Lilly M-ová závodních podílů nabyly a od koho, a že tedy byly

vůbec oprávněny tvrzenou plnou moc udělit. Však soud rejstříkový jest toho názoru, že tajná plná moc podle § 1017 obč. zák., i kdyby oběma společníci k tomu oprávněnými byla dána, jest v tomto případě neplatná a bezúčinná jak proti společnosti, tak proti ostatním společníkům a i osobám třetím, a byla by platnou jen pro vnitřní poměr mezi zmocnitelem a zmocněným. Proti společnosti a ostatním společníkům jest bezúčinná již vzhledem k ustanovení § 5 smlouvy, který by zajisté neměl smyslu, kdyby bylo možno, by společníky byly osoby, o nichž ostatní společníci ani nevědí. Také kontrola a činnost soudu rejstříkového by mohla odpadnouti, kdyby bylo přípustné, by mu skutečný stav společníků znám nebyl, nehledě ani k tomu, že takto snadno by bylo lze obejítí zpoplatnění při převodech závodních podílů. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stěžejní zásadou firemního práva jest pravdivost firmy, která nesmí obsahovati nic nepravdivého ani po stránce osobní ani věcné, to plyne již z ustanovení § 5 (1) odst. zák. o společnostech s r. o. stran zákazu jmen jiných osob než společníků ve firmě společnosti s ručením omezeným zúčastněných, podstatnou součástí osobní firmy jest jméno všech nebo aspoň jednoho společníka. Ku žádosti o zápis společnosti s r. o. jest připojití seznam společníků, který musí obsahovati jméno, povolání a bydliště každého společníka a obnos kmenového vkladu jím převzatého a vplat, který na něj učinil (§ 4 čís. 4 a § 9, 2. odst. č. 2 zákona cit.), jest vésti knihu podílů, která musí obsahovati jména, zaměstnání a bydliště a kmenový vklad každého společníka, a ve které musí býti vyznačena každá změna u podílu nastalá (§ 26 zák.), zákon také upravuje právní poměr společníků (hlava II. § 64 a násl. zákona), způsob zapravení podílů a příplatků, přenesení podílů nebo části na jinou osobu jsou zvláště upraveny (§§ 67—74, 75, 76, 79). Z těchto ustanovení je zřejmo, že poměr společenský musí býti opravdový, společník musí býti skutečný, nikoliv pouhý figurant. Proto právem první soud nevzal na vědomí oznámení, že Ervín H. nebyl společníkem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekurenti napadají souhlasná usnesení nižších soudů pro nezákonnost (§ 46 (2) zák. čís. 100/31 sb. z. a n.), leč neprávem. Podle prvního odstavce § 78 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák. o společnostech s ručením obmezeným platí v poměru ke společnosti za společníka jen ten, kdo je uveden j a k o t a k o v ý v knize podílní. Již tento doslov zákona vylučuje jinaký právní poměr takového společníka, zejména snad jeho poměr jako zmocněnce společníka jiného, nezapsaného v knize podílní s tajnou plnou mocí. V souzeném případě byl rejstříkovému soudu po rozumu třetího odstavce § 26 téhož zákona předložen seznam společníků ze dne 10. října 1926, v němž mimo jiné ve shodě s notářskými osvědčeními v rejstříkových spisech založenými, je uveden Ervín H. se závodním podílem hotově splaceným 799.999⁹⁹ ¹/₃ Kč, který také seznam tento podepsal. Že by tento seznam, pokud jde o

Ervína H-a, nebyl pravdivý, rekurenti se ani neodvažují tvrditi, a proto jest z něho vycházeti, takže H. byl skutečným společníkem nejen proti společnosti, nýbrž i proti soudu a třetím osobám. Není dolíčeno, že převod podílu Ervína H-a na Helenu H-ovou a Lilly M-ovou se stal způsobem v § 76 téhož zákona předepsaným a nemohl v tom směru postačiti rejstříkovému soudu notářský spis ze dne 15. června 1929, poněvadž o převodu podílu nemluví a převod nepotvrzuje. Rekursní soud náležitě vyložil poukazem k různým ustanovením zákona čís. 58/1906 ř. z. nepřípustnost tajného zmocnění společníků nezapsaných v seznamu společníků, který by na venek měl stejná práva a stejné povinnosti jakoby byl společníkem, a správnost jeho důvodů nebyla vyvrácena vývody dovolacího rekursu.

Čís. 13397.

Vzdání se dědictví (poručníkem jménem nezletilce schválené poručensky) jest neodvolatelné.

(Rozh. ze dne 27. března 1934, R I 269/34.)

Poručenský a zároveň pozůstalostní soud neschválil přihlášku poručníka jménem nezletilce a důsledkem toho nepřijal přihlášku dědickou na soud. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Stěžovatel vzdal se dědictví jménem nezletilého Karla T-a a toto vzdání se bylo usnesením ze dne 22. května 1934 mocí úřadu poručenského schváleno. Toto vzdání se dědictví jest však ve smyslu § 806 obč. zák. neodvolatelné (srov. rozhod. Gl. U. 350, 7868, 14731).

Čís. 13398.

Úprava pachtovného (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Podání námitek není vyloučeno v případě, byl-li nárok na úpravu pachtovného uplatněn, ale nebyl uplatněn způsobem stanoveným v nařízení čís. 164/1933 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. března 1934, R II 77/34.)

Soud první stolice vyhověl námitkám navrhovatelky a zamítl návrh pachtýřů na úpravu pachtovného. Rekursní soud odmítl námitky propachtovatelky. Důvody: I propachtovatelka, i pachtýři, stěžovatelé, jsou zajedno v tom, že jí zaslali dne 6. září 1933 nedopo-